

Sygn. akt III AUa 2153/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski
Sędziowie:	SA Małgorzata Gerszewska (spr.) SA Lucyna Ramlo
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 r. w Gdańsku

sprawy T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

o ustalenie

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 października 2016 r., sygn. akt IV U 787/16

1. oddala apelację;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. na rzecz T. M. kwotę 2.700,00 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Maciej Piankowski SSA Lucyna Ramlo

Sygn. akt III AUa 2153/16

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 17 maja 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że T. M., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, będąca współnikiem spółki komandytowej podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od dnia 17 lutego 2014 r. do dnia 19 listopada 2015 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji, skarżący wniósł o jej zmianę poprzez uznanie, że w okresie od dnia 17 lutego 2014 r. do dnia 19 listopada 2015 r. nie podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu,

ponieważ w wymienionym okresie nie prowadził działalności gospodarczej, jako wspólnik spółki komandytowej, a spółka w tym okresie nie wygenerowała żadnych przychodów.

Wyrokiem z dnia 19 października 2016 r. Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że wnioskodawca, jako osoba będąca wspólnikiem spółki komandytowej nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu w okresie od dnia 17 lutego 2014 r. do dnia 19 listopada 2015 r. wskazując następujące motywy rozstrzygnięcia:

W okresie od dnia 17 lutego 2014 r. do dnia 19 listopada 2015 r. skarżący był wspólnikiem spółki komandytowej pod nazwą T. M. (...) z siedzibą w G.. Nadto w wymienionym okresie podlegał on ubezpieczeniu społecznemu rolników, przy czym w związku z prowadzoną przez ubezpieczonego działalnością gospodarczą Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego decyzją z dnia 29 lutego 2016 r. stwierdził, że T. M. w spornym okresie nie podlega ubezpieczeniu społecznemu rolników.

Ubezpieczony nie odwołał się od powyższej decyzji, w konsekwencji czego stracił status osoby podlegającej ubezpieczeniu społecznemu rolników.

Decyzja Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego stała się prawomocna z dniem 10 kwietnia 2016 r.

W związku z tym, że skarżący nie podlega ubezpieczeniom społecznym rolników, z mocy prawa został objęty przez pozwanego ubezpieczeniami społecznymi w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą z tytułu uczestnictwa w spółce komandytowej pod nazwą T. M. (...) z siedzibą w G.. W ocenie pozwanego bowiem pozostawanie wspólnikiem w spółce komandytowej skutkowało obowiązkiem podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu.

Z przesłuchania wnioskodawcy wynikało, że spółka komandytowa została formalnie zarejestrowana od dnia 17 lutego 2014 r. i w całym spornym okresie nie prowadziła żadnej działalności gospodarczej. Wnioskodawca przedłożył również bilans sporządzony na dzień 31 grudnia 2014 r., obejmujący działalność spółki, z którego wynikało, że spółka nie osiągnęła żadnych zysków. Spółka posiadała kapitał zakładowy w wysokości 5 tysięcy złotych. W dniu 31 sierpnia 2014 r. poinformował zarówno Urząd Skarbowy, jak i Zakład Ubezpieczeń Społecznych, iż jako uprawniony do reprezentowania spółki komandytowej informuje, że pomimo braku dokonania rejestracji w Sądzie spółki komandytowej, jako podmiotu handlowego, spółka od dnia jej zarejestrowania do dnia 31 grudnia 2014 r. nie będzie wykonywała żadnych czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, zarówno po stronie przychodów, jak i kosztów uzyskania przychodów. Tym samym składane w 2015 r. rozliczenia będą wskazywały, iż stany są zerowe.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy zważył, iż odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu (art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 11 ust. 2).

Osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą – zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej – jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy o działalności gospodarczej oraz wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wspólnik spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej.

W myśl art. 13 pkt 4 ustawy systemowej osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej wykonywania z wyłączeniem (od dnia 20 września 2008 r.) okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona, na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. O ile do dnia 31 grudnia 2002 r. wspólnicy

spółek osobowych traktowani byli dla potrzeb podlegania ubezpieczeniom społecznym, jako osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej to od dnia 1 stycznia 2003 r., nie mogą już być tak traktowani, ponieważ z tego kręgu zostali wyłączeni przez wyraźne uznanie ich za osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Pozostaje to w ścisłym związku z uregulowaniami ustawy z dnia 15 września 2000 r., Kodeks spółek handlowych, z przepisów której wynika, że spółką komandytową jest spółka osobowa mająca na celu prowadzenie przedsiębiorstwa pod własną firmą, w której wobec wierzycieli za zobowiązania spółki co najmniej jeden wspólnik odpowiada bez ograniczenia, (komplementariusz), a odpowiedzialność co najmniej jednego wspólnika (komandytariusza) jest ograniczona (art.102).

Spółka komandytowa posiada zdolność prawną, prowadzi przedsiębiorstwo we własnym imieniu i pod własną firmą, a tym samym to ona, a nie wspólnicy, posiada status przedsiębiorcy podejmującego i wykonującego działalność gospodarczą. Innymi słowy, członkostwo w spółce komandytowej nie jest prowadzeniem działalności gospodarczej, a jej wspólnicy nie podlegają ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia takiej działalności, jak to ma miejsce w przypadku wspólników spółki cywilnej będących przedsiębiorcami w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dla potrzeb podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym wspólnik spółki komandytowej uważany jest za osobę prowadzącą działalność pozarolniczą. Pozostawanie wspólnikiem takiej spółki stanowi zatem prowadzenie pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 1 pkt 4 ustawy, w konsekwencji czego obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlega każdy będący osobą fizyczną wspólnik spółki komandytowej związanej w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej i prowadzącej taką działalność.

Przedstawiony wyżej kierunek wykładni znajduje potwierdzenie w zmienionej z dniem 20 września 2008 r. treści art. 13 ust. 4 ustawy systemowej, zgodnie z którym obowiązkowi ubezpieczeniowemu nie podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność, w tym wspólnicy spółki komandytowej w okresie, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Podstawę takiego zawieszenia stanowi art. 14a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w myśl którego wykonywanie działalności gospodarczej przedsiębiorca może zawiesić. Wspólnicy spółki komandytowej nie są jednak przedsiębiorcami, co oznacza, że zawiesić działalność gospodarczą może jedynie spółka.

Przekładając powyższe na grunt analizowanej sprawy, Sąd wyjaśnił, że skoro w okresie spornym spółka komandytowa, której wspólnikiem komandytowym był wnioskodawca nie wykonywała żadnej działalności gospodarczej, to wnioskodawca mimo formalnego spełnienia przesłanki osoby prowadzącej działalność gospodarczą nie mógł podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 5, w zw. z art. 8 ust. 6 pkt 4 i w zw. z art. 13 ust. 4 ustawy systemowej. A skoro tak, to jego odwołanie, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku i ustaleniem, że wnioskodawca w spornym okresie nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- nieważność postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c. poprzez uniemożliwienie udziału w postępowaniu wszystkim stronom;
- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 232 k.p.c, polegające na przyjęciu przez Sąd, że ubezpieczony udowodnił, że w spornym okresie nie był wspólnikiem spółki komandytowej prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą,
- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niezastosowanie, w sytuacji gdy (...) Spółka Komandytowa, której wspólnikiem jest ubezpieczony figuruje w KRS.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że w niniejszej sprawie przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczony prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą jako (...) Spółka Komandytowa. Podstawą decyzji organu rentowego była głównie decyzja KRUS z dnia 29 lutego 2016 r. stwierdzająca ustanie ubezpieczenia społecznego rolników w okresie od 17 lutego 2014 r. do 19 listopada 2015 r., zatem w okresie, w którym organ rentowy uznał, że ubezpieczony podlega ubezpieczeniom społecznym. Decyzja KRUS stała się prawomocna z dniem 10 kwietnia 2016 r. W toku niniejszego postępowania ubezpieczony przyznał, że prowadził działalność rolniczą i posiada ziemię.

W świetle powyższych okoliczności należało przyjąć, że KRUS powinien mieć w niniejszej sprawie status zainteresowanego, gdyż od jej rozstrzygnięcia zależą obowiązki lub prawa tego organu, co oznacza, że brak jego udziału w sprawie skutkuje nieważnością postępowania.

Ponadto w ocenie organu rentowego naprowadzone w sprawie dowody nie dawały podstaw do przyjęcia, że ubezpieczony jako wspólnik spółki komandytowej nie wykonywał pozarolniczej działalności gospodarczej. W toku postępowania bowiem ubezpieczony przedłożył roczne sprawozdanie finansowe jedynie za rok 2014 i nie przedłożył takowego za rok 2015. Poza tym spółka (...) Spółka Komandytowa nadal figuruje w KRS, a wpis w KRS powinien być zgodny ze stanem faktycznym.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego, w świetle uzupełnionego materiału dowodowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o materiał dowodowy, którym dysponował, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z art. 233 k.p.c. A zatem nie dopuścił się uchybień procesowych, które uzasadniałyby ingerencję sądu odwoławczego w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Apelacyjny zaakceptował w całości ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Przystępując do oceny podniesionych przez pozwanego w apelacji zarzutów, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd nie analizował szczegółowo zarzutu nieważności postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c. polegającego na uniemożliwieniu udziału w postępowaniu wszystkim stronom, a w szczególności Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, albowiem na rozprawie w dniu 11 maja 2017 r. pozwany oświadczył, iż po ponownej analizie akt sprawy, przedmiotowego zarzutu nie podtrzymuje. Na marginesie jedynie Sąd wyjaśnia, że również w jego ocenie podniesiony zarzut nie jest trafny, albowiem istotnie KRUS nie jest osobą zainteresowaną w sprawie. Zainteresowanym, o którym mowa w art. 477¹¹ § 2 k.p.c. jest podmiot, który w odróżnieniu od nich z zasady nie jest uczestnikiem postępowania przed organem rentowym oraz nie jest adresatem decyzji w tym znaczeniu, że najczęściej nie jest wymieniony w tej decyzji. Mimo to, decyzja ta - chociaż skierowana do innych podmiotów - swoją treścią wpływa na prawa i obowiązki zainteresowanego, w taki sposób, że ma on interes w uzyskaniu konkretnego rozstrzygnięcia sądu. Zatem o tym, czy określone podmiotowi przysługuje status zainteresowanego, nie decyduje subiektywne przekonanie pozostałych stron lub sądu, ale czynnik obiektywny wyrażający w tym, że ze względu na określony przedmiot postępowania, prawa i obowiązki danego podmiotu (zainteresowanego) zależą od rozstrzygnięcia w danej sprawie. Chodzi o sytuację, w której wynik sprawy przed sądem może dotyczyć bezpośrednio podmiotu, której nie brał udziału w postępowaniu administracyjnym. Najczęściej interes prawny zainteresowanego jest bezpośrednio związany z wynikiem postępowania dla jednej ze stron. KRUS – w ocenie Sądu meriti - takiego interesu nie ma, stąd wzywanie go do udziału w sprawie istotnie byłoby niecelowe.

Przechodząc do meritum, w pierwszej kolejności wskazać należy, że o objęciu ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi wspólników spółek osobowych - spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej tworzonych na podstawie Kodeksu spółek handlowych - oraz wspólników jednej tylko ze spółek kapitałowych, tj. jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o których stanowi art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy - decyduje prowadzenie przez nich działalności pozarolniczej, której zakres pojęciowy nie pokrywa się ściśle z zakresem prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie prowadzenia działalności gospodarczej. Pojęcie „prowadzenia działalności pozarolniczej” nie zostało zdefiniowane w art. 6 ust. 1 pkt 5 – jego treść normatywną uzupełnia art. 8 ust. 6 ustawy, w którym określono podmioty i wymieniono warunki, na których podmioty te podlegają ubezpieczeniom społecznym. Podmioty wymienione w tym przepisie charakteryzują się różnym statusem prawnym. Są to osoby prowadzące działalność pozarolniczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych, a także twórcy i artyści, osoby prowadzące działalność w zakresie wolnego zawodu, wspólnicy spółek osobowych (cywilnej, jawnej, komandytowej lub partnerskiej), wspólnicy jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a także osoby prowadzące niepubliczne szkoły, placówki lub ich zespoły, na podstawie przepisów o systemie oświaty. Na tle art. 8 ust. 6 ustawy należy stwierdzić, że prowadzenie działalności pozarolniczej jest pojęciem niepokrywającym się z prowadzeniem działalności gospodarczej, o której stanowi art. 2 ustawy o swobodzie o działalności gospodarczej, jako o zarobkowej działalności wytwórczej, budowlanej, handlowej, usługowej lub poszukiwaniu, rozpoznawaniu i wydobywaniu kopalin ze złóż, z uwzględnieniem działalności zawodowej, wykonywanych w sposób zorganizowany i ciągły. Ustawa systemowa odwołuje się do definicji ujętej w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej tylko w art. 8 ust. 6 pkt 1, a w pozostałych punktach tego przepisu odnosi się do osób prowadzących działalność w różnych formach organizacyjno-prawnych, z których nie wszystkie wykonują działalność gospodarczą sensu stricto. Także nie wszyscy przedsiębiorcy w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej są podmiotami ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej.

Podleganie ubezpieczeniom społecznym przez komandytariusza spółki prawa handlowego - jak wyjaśniał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 grudnia 2012 r. (II UK 121/12, OSNP 2013/23-24/281) - nie pozostaje w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, ściśle związanej z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego (por. art. 114 k.s.h. w zw. z art. 14-17 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym). Spółka komandytowa (art. 102 k.s.h.) to spółka osobowa mająca na celu prowadzenie przedsiębiorstwa pod własną firmą, w której wobec wierzycieli za zobowiązania spółki co najmniej jeden wspólnik odpowiada bez ograniczenia (komplementariusz), a odpowiedzialność co najmniej jednego wspólnika (komandytariusza) jest ograniczona. Spółka ta, jako osobowa spółka prawa handlowego, nie ma osobowości prawnej, lecz może we własnym imieniu nabywać prawa, zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywana (art. 8 k.s.h.), więc jest podmiotem określonym w art. 33¹ k.c. W wyniku organizacyjnego i majątkowego wyodrębnienia od wspólników, spółka, a nie wspólnicy, prowadzi przedsiębiorstwo pod własną firmą, więc spółka, nie wspólnicy jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Przekładając powyższe na grunt analizowanej sprawy przypomnieć trzeba, że w dniu 5 grudnia 2013 r. T. M. i M. M. zawarli przed notariuszem umowę spółki komandytowej (...) spółka komandytowa z siedzibą w G., przy czym pomimo formalnego podpisania umowy oraz zarejestrowania spółki w KRS, nie podjęła ona prowadzenia działalności gospodarczej, co jednoznacznie wynika z bilansów oraz rachunków zysków i strat sporządzonych na dzień 31 grudnia 2014 r. oraz na dzień 31 grudnia 2015 r. (koperta, k.54 as.). Wszystkie bowiem pozycje we wskazanych dokumentach wykazują stan 0,00. Nadto, jak podał T. M. w pismach z dnia 31 sierpnia 2014 r. skierowanych do Urzędu Skarbowego w E. oraz do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w E. (k.20, 21 akt ZUS), pomimo faktu dokonania rejestracji spółki komandytowej w Sądzie, spółka ta od dnia jej zarejestrowania do dnia 31 grudnia 2014 r. nie wykonywała i nie wykonuje żadnych czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, zarówno po stronie przychodów, jak i kosztów uzyskania przychodów. Powyższe wnioskodawca potwierdził również w toku uzupełniającego słuchania na rozprawie apelacyjnej w dniu 26 września 2017 r. wyjaśniając, że spółka (...), po zawarciu umowy oraz wpisaniu jej do KRS nie podjęła prowadzenia działalności gospodarczej, nie wynajmowała pomieszczeń na jej prowadzenie, ani nie

zawierała żadnych umów z firmą zewnętrzną w celu prowadzenia obsługi finansowej. Spółka nie posiadała również własnego konta.

Poczynione przez Sąd ustalenia, prowadzą do jednoznacznego wniosku, że w okresie wskazanym w zaskarżonej przez T. M. decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, tj. od 17 lutego 2014 r. do 19 listopada 2015 r. wnioskodawca nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, albowiem (...) spółka komandytowa nie rozpoczęła prowadzenia działalności gospodarczej, co jest warunkiem niezbędnym do objęcia wspólnika wymogiem ubezpieczenia określonym w przepisach ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zajmując stanowisko w przedmiocie pozostałych zarzutów apelacyjnych wskazać jedynie wypada, że stanowią one de facto polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, polegającą na odmiennej interpretacji faktów oraz obowiązujących regulacji prawnych. Polemika ta nie może skutecznie konkurować z dogłębną analizą materiału dowodowego i stanu prawnego, której dokonał Sąd I instancji, zwłaszcza, że apelujący - poza własną interpretacją przepisów oraz twierdzeniami nie znajdującymi oparcia w materiale dowodowym - nie przedstawił żadnych argumentów, które ustalenia Sądu I instancji mogłyby podważyć.

Mając na uwadze powyższe, podzielając stanowisko Sądu Okręgowego i uznając apelację pozwanego za niezasadną, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c., orzekł, jak w punkcie 1 sentencji.

W punkcie 2 Sąd Apelacyjny na podstawie art. 98 § 1, § 3 i § 4 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), mając na uwadze wartość zaskarżenia wskazaną przez pozwanego w apelacji tj. 14.341,53 zł, zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz T. M. kwotę 2700,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Maciej Piankowski SSA Lucyna Ramlo